

Núm. de Protocol: SS-034-2/95

S E N T E N C I A N U M . 9 6 - 2 3

PARTS:

Apel.lant: CASS

Representant: Sra. M.A.F.
Advocat: Bufet A.

Apel.lada: Srs. J.W. i A.W.

Representant: Sra. E.C.C.
Advocada: Sra. M.M.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet
M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, el 6 de juny de 1996.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número SS-034-2/95.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat M.I. Sr. **Lluís Saura Lluvià**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Batllia, actuant com a Tribunal unipersonal, va dictar, el 22 de desembre de 1995, sentència estimatòria de la demanda interposada per la representació processal del Sr. J.W. i la Sra. A.W. i va declarar que la decisió de la CASS de 27 d'abril de 1995, ratificant altra decisió de 15 de febrer de 1995 per les quals se'ls donava de baixa com assegurats voluntaris, era nul·la de ple dret, i li imposava el pagament de les costes processals causades.

2.- Contra l'esmentada sentència, la CASS va interposar recurs d'apel·lació demanant la revocació de la sentència, al·legant que el possible defecte de competència de qui havia dictat la resolució administrativa havia estat revalidat en resoldre el recurs administratiu, i que les cartes de residència autoritzen a residir però no fan prova efectiva de residència als efectes de l'aplicació de la normativa de la Seguretat Social.

3.- Admès a tràmit l'escrit d'apel·lació se'n donà trasllat a la part agent, que el va contestar demanant la confirmació de la sentència i la desestimació del recurs.

4.- Ambdues parts van sol·licitar la substitució del tràmit de vista oral pel de conclusions escrites. Un cop presentades va tenir lloc la deliberació i va quedar el recurs vist per sentència.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3, paràgraf segon, apartat b) de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La sentència de la Batllia que és objecte d'aquesta apel·lació anul·lava la decisió de la CASS de donar de baixa com assegurats voluntaris els agents per dos motius:

a) la manca de competència del Director de Gestions Tècniques per a decidir la baixa, no validable per la decisió del consell d'administració en resoldre el recurs d'alçada, i b) l'absència de potestats per part de la CASS per a decidir si un assegurat és o no resident, ni tan sols als efectes d'aplicació de la normativa de seguretat social.

Tot seguit s'analitzaran aquestes qüestions, en què l'organisme apel·lant centra el seu recurs.

Tercer.- La resolució de 15 de febrer de 1995 fou dictada pel Director de Gestions Tècniques que, com bé diu la sentència, no apareix en els diferents reglaments que componen la normativa actualment vigent de la CASS, per la qual cosa va ser dictada per un òrgan incompetent, i el recurs d'alçada es resol, el 27 d'abril de 1995, no per la comissió contenciosa de la CASS sinó pel consell d'administració, que no té competències per a resoldre els contenciosos de la seguretat social, circumstància que segons la sentència li impedeix validar els actes viciats d'incompetència.

No obstant, la comissió a que fa referència l'article 18 del Reglament contenciós està formada per quatre membres elegits entre els components del consell d'administració de la Caixa, de manera que l'òrgan general té, almenys, la mateixa capacitat decisiva que la comissió i per tant, de la seva decisió no se'n deriva cap defecte de competència susceptible d'invalidar-la.

Altra qüestió és la de si l'acte dictat pel Director de Gestions Tècniques era validable o no, la qual cosa no planteja problemes si era anul·lable, ja que com diu l'article 49.2.a) del Codi de l'Administració, si el vici consisteix en la incompetència, la validació podrà ser efectuada per l'òrgan competent, si aquest és el superior jeràrquic de l'autor de l'acte irregular.

Però si, com raona la sentència, l'acte originari era nul de ple dret en haver estat dictat per un òrgan manifestament incompetent, l'acte no seria susceptible de validació, ja que els efectes de la nul·litat de ple dret es tradueixen en la mateixa inexistència de la resolució. No cal oblidar, no obstant, que per tal que l'òrgan sigui "manifestament" incompetent, en la terminologia de l'article 48 a) del Codi de l'Administració, cal que hi hagi una clara, notòria i evident discordança entre les atribucions de qui dicta l'acte i la naturalesa d'aquest, que no es produeix en el cas analitzat, en què la decisió de donar de baixa del sistema de la Caixa va ser adoptada pel titular d'un servei de la

pròpia institució com és el de Gestions Tècniques, i per tot això no es produí un vici d'incompetència determinant de nul·litat de ple dret sinó només d'anul·labilitat.

Quart.- En relació a la segona de les qüestions a que s'ha fet referència, cal partir de l'article 11 del Reglament financer, que diu que les persones que no tinguin cap activitat tindran la facultat d'assegurar-se voluntàriament "a condició que resideixin d'una manera permanent en el territori andorrà".

En una primera aproximació a la problemàtica apuntada, val a dir que la comprovació que van fer els òrgans de la Caixa per tal d'esbrinar si els assegurats residien o no amb caràcter permanent al Principat -consistent en anar al seu pis i , en no trobar-los preguntar-ho a una veïna- és insuficient, i que la decisió es va adoptar sense ni tan sols citar-los per tal que poguessin al·legar allò que consideressin més adient, circumstàncies que no permetien adoptar una decisió amb el suport fàctic necessari que n'assegurés l'imprescindible rigor.

Tanmateix, el que afirma la sentència -i ho discuteix la CASS- és que l'organisme citat no pot atribuir-se la potestat de decidir si un assegurat és o no resident, ni tan sols als efectes d'aplicació de la normativa de seguretat social, i certament que això és així, ja que els permisos de residència, tot i que projecten els seus efectes cap al futur (en aquest cas s'havien atorgat des del 26 d'octubre de 1994 fins al 26 d'octubre de 1999) es basen en una constatació prèvia, feta per l'Administració general competent, de què concorren els elements de fet legalment exigibles, i per tant, la presumpció fàctica de residència efectiva no es pot posar en dubte per un organisme, com la CASS, aliè a l'Administració que ostenta la titularitat de la competència per reconèixer-la.

D'altra banda, no cal oblidar que la relació jurídica que s'estableix entre la CASS i els seus assegurats té una vocació d'estabilitat que obliga a interpretar el concepte de residència permanent en relació als temps actuals, de manera que la residència no deixa de ser permanent pel fet que qui té l'estatut de resident en un país s'hi estigui relativament poc temps, mentre no es demostrï que realment té la residència en un altre país.

Cinquè.- La Batllia imposa el pagament de les despeses del procés en apreciar temeritat en la CASS compte tingut que considera nul·la de ple dret la primera de les

resolucions recorregudes, però la defensa processal que la CASS ha fet de les seves resolucions no pot qualificar-se de temerària, com es desprèn dels anteriors raonaments, per la qual cosa s'estima el recurs en aquest punt, sense que correspongui fer condemna al pagament de les costes processals a una de les parts en cap de les dues instàncies.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència Administrativa de la Batllia, constituïda en tribunal unipersonal, que confirmem, excepte en allò que es refereix al pagament de les despeses del procés, de què se l'absol. No fem condemna al pagament de les costes causades en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré